

Nemzetegyesítés – nemzetközösség

Nagyon nagy tisztelettel köszöntöm önöket. A felkérés, ami az én előadásomra vonatkozik az a nemzetegyesítés témája, szinte lehetetlennek tűnő feladat, de szeretjük az ilyet. Gondoljunk csak bele, hogy ez a mai világ hihetetlenül felgyorsult, gyorsan változó, ráadásul még egy zajos világ is, ilyenkor a lényeglátás sokkal nehezebb. Nem beszélve a globalizáció törekvéseiről, amely teljes mértékben ellentétes irányú a helyi közösségek, a lokális értékek, a nemzeti közösségek megmaradása szempontjából.

Fogok beszélni három „cióról”, amely a globalizáció, az integráció, és a civilizáció, de mielőtt ebbe belemennék, annyit, hogy egy többpárti demokráciában, ahol pártosodás van, ott nagyon nehéz megteremteni, mindig is nehéz volt egyébként a magyarság esetében, az egységet, de tudjuk azt, hogy amikor rövid időre is sikerült, akkor mindig szinte csodákat tudtunk végrehajtani. Tehát kulcsfontosságú feladat mindez ebben a mai, igen-igen sok-sok veszéllyel teli világunkban. A megmaradásunkhoz, a megerősödésünkhöz kell az egység. Legalább egy olyan közös nevező, ami a hazaszeretetre épül.

Ez a küldetésnek a lényege, ez a misszióknak a lényege, hogy ezt az érzést alakítsuk ki a fiatalabb nemzedékben, ebben a mai világban, ebben a mai oktatási rendszerben.

Egy ilyen tanácskozás, egy konferencia önmagában is hasznos, mert egymást is megerősíthetjük, mert szükségünk van egymásra, mert egyedül nem sokra vagyunk képesek, de együtt önökkel sok mindent végre tudunk hajtani és sok célt meg tudunk valósítani.

Van egy nagyon szép latin mondás, ez a *contemplari et contemplata aliis tradere*. Megosztani egymás között az elmélkedés gyümölcsét, szüntelenül figyelni az igazságot és hirdetni az igazságot. Ezt magyarul ma úgy fogalmazhatnánk, hogy egy helyzetértékelést kell elvégeznünk, mert akkor tudunk jövőképet fölvezetni reálisabb értelemben, ami persze szintén nem könnyű feladat, hogyha a helyzettel tisztában vagyunk és minél inkább körül tudunk tekinteni. Ahogyan egyébként Kolping fogalmazott, hogy ő csak a Jóistentől azt kéri, hogy adja meg neki azt a képességet, hogy felismerje saját korának a bajait, és adjon neki erőt, egészséget ahhoz, hogy tudja orvosolni is, legalább a saját maga hatáskörében és a saját maga léptékével mérve. Tehát 21. században élünk. Gyorsan változó világ, soha nem látott sebességgel változik. A jövőkutatók azt mondják, hogy az elkövetkező 30 évben többet fog változni a világunk, mint az elmúlt 300 évben. Technikai, technológiai értelemben mindenképpen, ezt már láthatjuk. A frakcióban ül mel-

lettem néhány fiatal ember, és éppen a hétfői szavazásnál egy írott anyag volt az egyik előtt, nézem, hogy mit olvas, az ujjával, mintha előtte okostelefonon lenne, húzta tovább a szöveget. Pedig egy papír volt a kezében. Nevettünk is egy nagyot, hogy az ő kompetenciái között a digitális képessége mennyire fejlett. Itt tartunk ma, és ez egyre inkább így lesz. Nem beszélve a Z és az Alfa nemzedékről, a 2005-2010 után született nemzedékről, akiknek igen fejlett a digitális kompetenciája, szemben velem, aki még szerényen elmondhatja, hogy valahol ott az ABC közepén lévő generációhoz tartozom. A gyorsan változó világ!

A történelmi korokban azt láthattuk, hogy persze mindig voltak veszélyek, de ezek a veszélyek, ha valaki érzékelte és látta és figyelt, Julianus barát is jelezte, hogy igen, majd valami baj lesz, mert jönnek a mongolok, a török világban is láthattuk, hogy Rigó-mezei csata, 1389, meg hogy terjeszkedik az oszmán birodalom. Akkor várnai csata 1444, ezek mind-mind érzékelhető jelek voltak, mintegy 150 évig meg is tapasztaltuk az oszmán birodalom hódító hatását, előtte 150 évig meg hadakoztunk velük. Tehát volt idő érzékelni, látható veszélyek voltak, így a felkészülésre is jutott némi idő. Hogy hogyan sikerült, az egy külön kérdés. Sokáig sikerült, aztán Mohácsnál nem sikerült.

Az idő dimenzióban teljesen másként kell elképzelnünk a mostani változásokat. Sok esetben az a probléma a mai világunkkal, hogy nem is láthatóak ezek a veszélyek. Tehát ez egy érdekes világ, és fölismerni a bajokat, a veszélyeket, amelyek jelen vannak, nem egyszerű. Nem beszélek itt egykori honvédelmi miniszteri mivoltomból adódóan a hibrid hadviselésnek a mai jelentőségéről. Negyedik generációs hadviselésről beszélnek, hálózati alapú hadviselésről beszélnek. Ma már teljesen más a hadüzenet kérdése is. Ma már nincsen hadüzenet. Nem jellemző legalább is. Hanem szépen, alattomosan, több fronton, sok helyen, az emberek befolyásolásával történik meg a háborúnak a céljával való azonosulás, mégpedig az akaratumk rákényszerítése egy másik államra. A hódítást így is el lehet végezni. Lehet belső anarchiát, belső káoszt kívülről irányítva létrehozni. Ennek láthattuk számos esetét. Tehát gyors a világ, láthatatlanabbak a veszélyek, és ebben kell nekünk – nevezük a mai oktatáspolitikai nyelvén – olyan kompetenciákkal rendelkezniük egyénként, családként, nemzeti közösségként, hogy felvértezzük magunkat ezekkel a veszélyekkel szemben. És mindent lehet orvosolni. Legalábbis az ilyen típusú veszélyeket is. Az biztos, hogy a globalizációt mi magunk nem fogjuk tudni megállítani, de lassítani, értékszűrőt kialakítani, értékrendre épülő oktatást kialakítani igenis lehet. Beszél elnök úr a hungarikumokról. Igen, tisztában kell lennünk a saját nemzeti értékeinkkel. És át is kell adni a gyermekeinknek. Mert mi hiába tudjuk, hogyha nem adjuk át, és nem tesszük őket érdekeltté, és nem valljuk Goethe gondolatát: „... a gyermekeknek két dolgot kell adnunk: gyökereket és szárnyakat. Gyökereket, amelyek tartást adnak, hogy tudják hová tartoznak, de ugyanúgy szárnyakat is, amelyek az egyiket

a kényszereitől és előítéleteitől szabadítják meg, a másoknak lehetőséget adnak új utakat bejárni, vagy inkább repülni.” És ugye a mély gyökerű fák nőnek csak magasra. Hogyha nem adjuk meg nekik az értékrendet, akkor el fognak kalódni a világban, el fognak tűnni adott esetben magyarként is.

Néhány szót hadd szóljak akkor a globalizációról, az integrációról és a civilizációról. A globalizáció: a nyugati civilizáció kezdeményezésére történő egységesedési folyamat, homogenizálódási folyamat. Teljesen ellentétes érdekű és irányú a nemzeti megmaradással. Homogén emberiség kialakítására törekszenek. És ez nem a katolikus egyház egyetemességét jelenti, hanem teljesen mást. Ez egy gazdasági, hatalmi, politikai természetű folyamat. Rövid definíciója: „Olyan, alapvetően hatalmi, gazdasági természetű folyamat, melynek során a világgazdaság legerősebbé váló szereplői – ma már egyébként a legerősebb szereplők a nagyvállalatok, tehát ők irányítják sok esetben a politikai folyamatokat is – a legjelentősebb nemzetközi intézményeken keresztül az adott és az általuk formált jogi keretek között, saját érdekeik alapján egységesítik, és általános érvényűvé teszik a gaz-

dasági és politikai szabályokat.” Ez egy új világrend. Régi szándék volt. Volt néhány hódító, néhány hadvezér, aki erre törekedett a történelem folyamán, soha senkinek nem sikerült, hála a Jóistennek. A globalizáció a nyugati civilizáció erősségei által kitalált folyamat, és óriási erők sorakoznak föl e mögött. Ebben kell nekünk megmaradnunk magyarként. Hozzáteszem, hogy ha már új világrend, akkor Henry Kissinger *Világrend* című könyvében szerepel egy olyan kitétel, hogy soha nem látott káosz fenyegeti a világot. Láthatunk néhány jelet erre vonatkozóan, hogy most akkor a Lukács evangéliumában az idők jeleire is utaljak. Tehát azért bizony-bizony, vannak itt jelzések. Lásd például a migráció, amelyik egyik aktuális jelensége a homogenizációs folyamatnak.

Az integráció. Az integráció szót társadalmi felzárkóztatás vonatkozásában szoktuk általában alkalmazni. Ez nagyon hasznos és pozitív folyamat. Mindenkinek meg kell adni az esélyt, a lehetőséget a felzárkózáshoz. De nemcsak ilyen értelemben használjuk az integrációt, és nemcsak az európai integrációra gondolok itt, hanem sok minden másra. Beolvadást, beolvadást is jelent az integráció. Ez

sem kedvez a nemzeti megmaradásnak, a nemzeti egységnek sem, mert minden nemzeti közösségben vannak, akik kiszolgálják az integrációt, a globalizációt mértéktelelenül, hozzájárulnak a felgyorsulásához, és ez bizony-bizony, veszélyeket jelent a nemzet megmaradására és a nemzet egységére is. Mert ez egy fontos megosztó tényező és szerep lehet, hogy ki hogy látja a magyarság jövőjét. Egyáltalán a magyarságban gondolkodik-e?

A civilizációról. Erről beszélt Lezsák elnök úr elég sokat. Én is gondolkoztam ezen, hiszen én Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében születtem. Budapestre került a családnak annak idején, Csepelre, albérlet stb. tisztaságfürdő. Most nem sorolom végig az életemet. Mindenkinek megvan a maga szenvedése meg nehézsége az életben, de ezek szép kihívások voltak, ez egy más időszak volt. Viszont egy biztos, hogy bármikor hazamegyek Szabolcs-Szatmár-Bereg megyébe, akkor ott a rokonság meg baráti kör nem győz elhalmozni mindenféle ajándékkal, pedig szegény emberek. Tehát krumplics, alma stb. Ez így működik. Nyilván Nyugat-Magyarország is Magyarország. A soproni ember is magyar ember, ráadásul hűség város stb., de azért van különbség. Nyelvjárásban is, szokásokban is és sok-sok mindenben. De mégis csak egy magyar családnak vagyunk mindannyian a tagjai. És mit is jelent a mi civilizációnk? Nyilván az otthonosság érzése, ahol leginkább otthon érzem magam, ahol leginkább ismerem a szokásokat. Persze, a vérség, a vallás kiemelkedően fontos. A szokások, a hagyományok tisztelete, a kultúra, ami összeköt minket. A nyelv. Ez egyértelmű. Ugyanúgy mondhatom volna, mondjuk, az észak-olasz faluban élő embereket és a Szicília szigetén élő embereket. Óriási különbségek vannak, de mégis csak egy olasz kultúrának tágabb értelemben mindannyian részesei. És

mi együtt vagyunk egy nyugati civilizációnak a részesei, és minden civilizáció vallási talapzaton jött létre. A történelem ezt bizonyítja számunkra. És minden civilizáció, ami véget ér, ne higgyék azt, hogy alapvetően gazdasági természetű okokból ér véget. Alapvetően morális, mentális problémák, lelki, spirituális bajok okozzák egy civilizációnak a bomlását. A hedonizmus, a nemtörődömség, az önfeladás és sok-sok minden más vezet oda. Nemcsak Rómára gondolok, hanem sok-sok más civilizációra is. Carroll Quigley amerikai történész professzor kutatta – nyilván többen is, de ő egyik élharcosa ennek – a civilizáció fejlődését. Hét fázisra osztotta a kialakulást, a vajúdat, a konfliktusok fölállalását, a birodalmi lét kiteljesedését, a fénykorát megelőző birodalom, és aztán jön a hanyatlás időszaka, ami belső bajokból következik be és végül egy invázió zárja le az adott civilizáció történetét. Gondoljunk csak most a nyugati civilizáció helyzetére. Én nem akarom itt a vészharangokat megkondgatni, de látható problémák vannak, és ezek elsősorban spirituális bajokra vezethetőek vissza, ezt mi látjuk. Nem igaz, hogy Nyugat-Európában nem látják, hogy ennek rossz vége lesz, ha nem történik valami, valami olyan változás, amire föl kell ébrednie a nyugati civilizáció embereinek.

II. János Pál pápát gyakorta szoktam idézni, kellő bölcsességét szerintem hasznos, ha felidézzük több vonatkozásban. A nyugati civilizáció kereszténységére gondolok. A kereszténység adja az alapját a nyugati civilizációnak. Itt van a nyugati és a keleti kereszténység problematikája. II. János Pál pápa azt mondta, hogy a nyugati kereszténység akkor tud megmaradni, hogyha ismét tüdejének mindkét lebenyével lélegezni fog. Tehát 1054 a nagy szakadás, egyházszakadás óta II. János Pál pápa volt, aki nagyon sokat tett azért, hogy megtörténjen valamilyenfajta egyetértés és kiengesztelődés. Számos gesztust tett, így a kazanyi Szűzanya ikon visszaadása stb., de konkrét eredmények nem nagyon vannak. Ezzel szemben azt látjuk, hogy a keleti keresztény egyház erősödik, hogy ne mondjam, szárnyal, számos adat mutatja ezt. Mondjuk, a kommunista Szovjetunió területén 15 kolostor tudott megmaradni. A '30-as években Sztálin ateista öt éves terve szerint öt év alatt meg akarták szüntetni egy orosz népben a hitet. Azért ez egy elég lehetetlen próbálkozás, hála a jóistennek, nem is sikerült nekik. És ehhez képest most, 788 kolostor van. Öt egyetemen lehetett teológiát tanulni, most több mint 200 egyetemen lehet tanulni teológiát. 3 050 parókia maradt meg, most ez a szám több mint 30

ezer csak Moszkva megyében, járásban. Tehát megtízszereződött a parókiák száma. A papok száma is dinamikusan növekszik. A hadseregben mindenütt ott vannak a tábori lelkészek. Ezzel szemben Németországban egy csökkenő tendencia van. Intenzíven csökkenő tendencia. Nem nagyon jelentkeznek papnak a fiatalok, a plébániák száma csökkent, a hívek száma csökkent. A 82 milliós Németországban 33 millióról lecsökkent 20 millióra a hívek száma. Oroszországban 53 millióról fölment 115 millióra – az elmúlt 20-25 évben. 82%-a ma az orosz embereknek hívó katolikusnak vallja magát. Ortodox kereszténynek. Tehát eléggé komoly gondok vannak. Ez mutatja a civilizációnak a problémáit. No, de ez csak egy mellékes kitekintés, ami a lényegre törekszik.

Milyen lehetőségeink vannak? Hogyan tudunk megmaradni? Hogyan tudjuk a nemzetet egyesíteni és összetartani? Nyilván most könnyű lenne azt mondanom politikusként, hogy kell csinálni egy nemzeti egység pártját, egy magyar egység pártját, és akkor már meg is oldottuk a kérdést a pártos világban, de nincs erről szó, nem szeretnék bejelenteni egy ilyen nívót. De törekednünk kell a közös nevező kialakítására. Oly sokszor volt már ez téma, nemzeti minimum és sok-sok minden más elhangzott. És itt egyetlen egy közös nevező lehet. A matematika tanárok törekednek az iskolában, hogy a közös nevezőre hozatalt megtanítsák a gyerekeknek, de szerintem a mai társadalmi, politikai világunkban is törekednünk kell erre. És ebben nemcsak matek tanárookra van szükség, hanem mindannyiunk munkájára, mert egyébként nem fog menni.

Nézzük, mi szükséges. Üssük föl a Szentírást. Bölcsesség. Bölcsesség mindenképpen szükséges. A királyok első könyve 3. fejezetében Salamon bölcsességet kér az Úrtól. Salamon nem kért mást a

Jóistentől, csak bölcsességet. Kérhetett volna hatalmat, pénzt, de bölcsességet kért. Fontos, hogy ne csak pragmatikusan lássuk a világot. Legyen ott az ész, a Jóisten adott nekünk agyat is, hogy gondolkozzunk, de adott szívet is, hogy szívvel, lélekkel és ésszel dolgozzunk. Ez fontos dolog. Szükségünk van Pál apostol az epheszosziakhoz írt levelében olvasható hat fegyverre: az igazságosság övére – fontos, hogy fölismerjük az igazságot –, a hit pajzsára, a megigazulás páncéljára, az üdvösség sisakjára és a lélek kardjára. És nem beszélve a békesség képességéről. Könnyű két ember között a különbséget, az ellentétet kialakítani, és oly nehéz sokszor az egyetértést, a megértést, a toleranciát, a szeretetet kialakítani, vagy a barátságot legalább. Nagyon-nagyon nehéz munka, de hogyha hittel végezzük, akkor nagy esélyünk van rá. Nem mutatkozik sok jel a nemzetegyesítésre, de ettől még nekünk törekednünk kell rá. Keresni kell a közöset, keresni kell az egyetértést sok-sok kérdésben. 26 évet kungfuztam, előtte karatéztem – a távol-keleti bölcsességben is sok-sok dolog van. Lao-ce például azt mondta, hogy a nyugalom a mozgás irányítója. Hát gondoljunk bele, hogy ha kapkodunk, rohanunk, akkor nagyobb hibával dolgozhatunk, mintha nyugodtan tudjuk szemlélni az eseményeket, még ha persze utána tennünk is kell, tehát nemcsak szemlélünk, hanem teszünk is a dolgok érdekében.

Van a szerbeknek egy mondása, a pajzsukban, a címerükben benne szerepel cirill betűvel négy CCCC betű: *Samo Sloga Srbina Spassava*. Ez azt jelenti, hogy csak az egység mentheti meg a szerbeket. Más népek is így látják. Igen, ha egységesek, akkor sok mindenre képesek. Nyilván nekik is elég sok tragikus korszakuk volt a történelmük során. A török elleni időszakban elég sok mindent megtapasztalhattak ők is. És a legutób-

bi testvérháborúk során meg még inkább. A római konzulok hatalmát jelképező vesszőnyaláb az az összefogás jelképe volt, mert azt tartották, hogy ha egy vesszőt külön veszünk, azt könnyen el lehet törni, de ha egy vesszőnyaláb van, azt lehetetlen eltörni. Tehát az egységre való törekvés minden korban, minden nép, minden birodalom, minden civilizáció esetében megvolt, hisz ezek örök érvényű igazságok. Ezeket érdemes az eszünkben tartani és ezért dolgozni. Tudjuk a receptet, hogy mit kell tenni. A '48-'49-es szabadságharc azért volt az akkori kor leghosszabb ideig tartó szabadságharca, mert egységes tudott lenni, vagy relatíve egységes tudott lenni a magyar nemzet. Történelmünk lépten-nyomon bizonyítja az egységnek a fontosságát.

Még egy dolgot hadd mondjak el. Az ipari forradalom előtt a család volt minden, az egészségügyi intézmény, a nyugdíjalap, szociális jóléti intézmény. A beteget, az időseket ápolták, a gyerekekre vigyáztak az idősek. Ma ez szinte teljesen megváltozott. A modern társadalmak teljesen átalakultak. Az egyénre lebontották a társadalmakat, megnövelve az egyén fontosságát. Egyéni bankszámla, bankkártya stb. 18 évesen már mi az, hogy még otthon lakik, költözzön el, menjen albérletbe, menjen ide, oda, amoda a fiatal. Élje meg az egyéni életét. Persze, ez bizonyos szempontból az életre való felkészülés. Igen ám, de ennek van egy nagyon komoly közösséget legyengítő ereje, holott egyébként az egyéneknek szükségük van közösségre, ezt mindenki fölismeri előbb-utóbb. Fogyasztói közösségek alakulnak ki, szurkolói közösségek alakulnak ki. Csak az a kérdés, hogy a nemzeti közösségek miért nem tudnak erőssé válni. Amint mondtam, a globalizáció, integráció, a nagy erők nem érdekeltek abban, hogy ez megvalósulhasson. Nekünk pont ezen kell változtatni, miközben nem tud-

juk megállítani a globalizációt, de igenis, küzdeni kell, és az értékeket fel kell tudni mutatni a közösség erejében.

Azzal zárom, hogy – én vezetéselméletet oktatok a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen – bizonyára emlékeznek a Maslow piramisra, az emberi szükségletek hierarchiájára. Először öt szint volt, a fiziológiai szükségletek az alsó szint, a biztonság iránti igény, a szeretet, a közösséghez való tartozás igénye, az önbecsülés, a megbecsülés, a tisztelet iránti igényünk, mindannyian szeretjük, hogyha szeretnek minket és megbecsülnek minket, ez nyilván az önmegvalósítás igénye. Később Maslow rájött, mert sok kritika érte, hogy kell még két szintet betenni, ez a kognitív szükségletek, tudni, ismerni, felfedezni, gondolkodni, meglátni összefüggéseket, dolgokat. És az esztétikai szükségletek, a szépség, a jóságra való irányultság. Szerintem az, hogy ha mi ezeket a szükségleteket megnézzük a pragmatizmus pszichológia oldaláról, hogy ez hogyan működik, akkor igenis minden embernek szüksége van közösségre, és szüksége van egy közösségben való munkára, a közösségért való tenni akarásra, megbecsülésre, és visszajelzésekre. Minden, amit teszünk másokért, a nemzeti közösségünkért,

az maradhat csak meg. Amit saját magunkért teszünk, az nem marad meg. És itt van Lezsák elnök úr példája, ő másokat szolgál folyamatosan. Én azt kívánom, még sokat tanulhassak tőle, és önöknek meg azt kívánom, hogy dolgozzunk együtt, mindenki a maga háza táján tegye meg azt, amit megtehet. Jó, hogy látjuk a bajokat, jó, hogy felismerjük a gondokat. Szerintem ez is már egy nagy dolog. A jó Isten adott nekünk ehhez lehetőséget, hogy ezt láthassuk és megérhessük, de a hazaszeretet és ennek az érzésnek az erősítése a közös nevezőhöz vezet, ez a nemzeti egységhez vezető út. Ezt nyugodtan lehet hirdetnünk, mert megtanultuk a saját történelmünkéből, hogy a mi hazánk szeretete, a mi hazafiságunk az nem mások rovására történő hazafiság. Az nem nacionalista és nem sovinizta, mert egy igazi patrióta sosem lehet nacionalista és sovinizta. Nekünk nincs arra szükségünk, hogy másokkal szemben határozzuk meg önmagunkat. Van olyan múltunk, vannak olyan értékeink, amit ránk hagytak szüleink, nagyszüleink, ennek alapján mi nyugodtan megvallhatjuk magyarságunkat, és elismerhetjük

más nemzetek értékeit és teljesítményét. Ez a korrekt hozzáállás. Mi magyar emberek vagyunk, tartozunk a gyermekeinknek annyival, hogy ezt a hazát megőrizzük nekik, és szeretnénk az értékeket átadni, és gyarapítani. Egyfajta óvó – védő – törődő hazaszeretet. Mert a szeretetérzés az tevékeny törődéssé alakítható át. Hogyha ez az érzés nincs ott a fiataljainkban, akkor bajban leszünk. Ezért kulcsfontosságú a nevelő munka, kulcsfontosságú a kultúránknak a szerepe. Tehát, hogy ha ezt mindenhol fölvállaljuk, és őszintén, tisztelettel mások iránt is, akkor azt a munkát, amit elvégezhetünk, megtehetünk, hogy ne csak leéljük életünket, hanem meg is éljük, betöltsük a rendeltetésünket, a küldetésünket itt a földi világban, akkor el tudtuk végezni tisztességgel azt, amit ránk szánt és ránk bízott a haza.

Hála Jóistennek egyre többet beszélnek, én is ezt hirdetem, a vezetésstudomány is foglalkozik ma már ezzel, ez egy pozitív jelzés, hogy az IQ mellett – 1917-ben az amerikai hadseregben alkalmazták először a tudásalapú kiválasztást – az érzelmi intelligencia legalább annyira fontos, ha nem fontosabb. Minden sikeres vezető azért lesz sikeres, nem azért mert az IQ-ja magas, hanem azért, mert az érzelmi intelligencia, az érzelmi kompetenciái erősek és jók. Hogyha ez nincs benne a vezetésben és nincs benne a viselkedésünkben, a magatartásunkban, akkor nem lehetünk eredményesek. Tehát az érzelmi intelligenciára is kell hangsúlyt helyezni, mert az érzelmi intelligenciával lehet építeni a szeretet, hazaszeretet érzését, abból kiindulva lehet a nemzet szeretetére utaló jelzéseket tenni, és a nevelő munkát elvégezni. Ehhez kívánok mindenkinek sok sikert, jó munkát!

Dr. SIMICSKÓ ISTVÁN (Tiszalök, 1961) magyar politikus, országgyűlési képviselő, jogász, harcművész. 2015 és 2018 között a harmadik Orbán-kormány honvédelmi minisztere. Kormánybiztos.